

Határozatok Tára

ELEANOR SHARPSTON
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2013. május 16.¹

C-621/11. P. sz. ügy

**New Yorker SHK Jeans GmbH & Co. KG, korábban New Yorker SHK Jeans GmbH
kontra**

Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)

„Fellebbezés — Közösségi védjegy — Felszólalási eljárás — A tényleges használat igazolása —
A megjelölt határidő lejárta után előterjesztett bizonyíték”

1. A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM) előtti eljárásokban főszabály szerint, ha a rendelet másként nem rendelkezik, a felek előterjeszhetnek tényeket és bizonyítékokat a közösségi védjegyről szóló 207/2009 rendelet (a továbbiakban: 207/2009 rendelet)² rendelkezéseiben az ilyen előterjesztésre előírt határidő lejárta után is, és az OHIM mérlegelési jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy az ilyen tényeket és bizonyítékokat figyelembe veszi-e. A Bíróság az OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítéletében³ így értelmezte a közösségi védjegyről szóló 40/94 rendelet (a továbbiakban: 40/94 rendelet)⁴ 74. cikkének (2) bekezdését, amely jelenleg a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdése.

2. A Törvényszék T-415/09. sz., New Yorker SHK Jeans kontra OHIM ügyben 2011. szeptember 29-én hozott ítélete (a továbbiakban: megtámadott ítélet)⁵ elleni jelen fellebbezésben a Bíróságtól lényegében annak megállapítását kérik, hogy a főszabály alóli kivételnek minősül-e a 2868/95 rendelet (végrehajtási rendelet)⁶ 22. szabályának (2) bekezdése, amely arra a határidőre vonatkozik, amelyen belül a felszólalónak a felszólalási eljárásban bizonyítékot kell benyújtania a tényleges használatra vonatkozóan.

3. A C-609/11. P. és C-610/11. P. sz., Centrotherm Systemtechnik kontra OHIM és centrotherm Clean Solutions egyesített ügyekre vonatkozó, szintén a mai napon ismertetett indítványomban hasonló kérdést vizsgállok, amely az ilyen bizonyítéknak a védjegyoltalom megszűnésének megállapítására vonatkozó eljárásban történő figyelembevételére vonatkozik.

1 — Eredeti nyelv: angol.

2 — 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (kodifikált változat) (HL 2009. L 78., 1. o.). A rendelet 2009. április 13-án lépett hatályba (lásd a 167. pontot).

3 — A C-29/05. P. sz. ügyben hozott ítélet (EBHT 2007., I-2213. o.) 42. pontja.

4 — A módosított 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.).

5 — Az EBHT-ban nem tették közzé.

6 — A többek között a 2005. június 29-i 1041/2005/EK bizottsági rendelettel (HL 2005. L 172., 4. o.) módosított, a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (kodifikált változat) (HL 1995. L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.). Jóllehet ezekben az eljárásokban a felszólalást a végrehajtási rendeletnek az 1041/2005 rendelettel való módosítása előtt terjesztették elő, az eljárás valamennyi lényeges szakaszára a módosítást követően került sor.

4. Ettől elkülönült, de kapcsolódó tárgykör, hogy vajon a felszólalási eljárásokban a fellebbezési tanácsnak van-e mérlegelési jogköre a felszólalási osztály által megjelölt határidő lejárta után előterjesztett, a korábbi védjegyek fennállására és érvényességére vonatkozó bizonyítékok figyelembevételére, valamint a fordítások tekintetbevételére. Ezt a tárgykört vizsgálom a C-120/12. P., C-121/12. P. és C-122/12. P. sz. Rintisch kontra OHIM egyesített ügyekre vonatkozó, szintén a mai napon ismertetett indítványomban.

Az Európai Unió védjegyjoga

5. A jelen ügy lényeges eseményei többségének bekövetkeztek⁷ még nem lépett hatályba a 207/2009 rendelet, ennél fogva a 40/94 rendeletet kellett alkalmazni. A fellebbezési tanács határozatának meghozatalakor a 207/2009 rendeletet kellett alkalmazni.⁸ A felek és a Törvényszék a 207/2009 rendeletet alkalmazták. Mindenesetre a 207/2009 rendelet lényegében mindössze egységes szerkezetbe foglalja a módosított 40/94 rendeletet. Ezért az alábbiakban a 207/2009 rendeletre fogok hivatkozni.

6. A 207/2009 rendelet „Felszólalás” című 41. cikke ekként rendelkezik:

„(1) A közösségi védjegybejelentés meghirdetésétől számított három hónapon belül a 8. cikk alapján a bejelentett megjelölés védjegyként való lajstromozásával szemben felszólal[ás nyújtható be]⁹

[...]

(3) A felszólalást írásban kell benyújtani, és abban meg kell jelölni az annak alapjául szolgáló okokat... [...]. A hivatal által megjelölt határidőn belül a felszólaló állításainak alátámasztására tényeket, bizonyítékokat és érveket terjeszthet elő.”

7. „A felszólalás vizsgálata” című 42. cikk a következőket mondja ki:

„(1) A felszólalás vizsgálata során a hivatal, ahányszor csak szükséges, felhívja a feleket, hogy az általa megjelölt határidőn belül nyújtsák be az ellenérdekű fél nyilatkozatával vagy a hivatal felhívásával kapcsolatos észrevételeiket.

(2) Ha a felszólalást korábbi közösségi védjegy jogosultja nyújtotta be, a bejelentő kérelmére igazolnia kell, hogy a közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt évben a felszólalás alapjául szolgáló korábbi közösségi védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő és a felszólalásban hivatkozott árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban a Közösségben megkezdte, vagy kellőképpen igazolja a használat elmaradását, feltéve, hogy a korábbi közösségi védjegyet a közösségi védjegybejelentés meghirdetésének napjánál legalább öt évvel korábban lajstromozták. Ilyen igazolás hiányában a felszólalást el kell utasítani. [...]

(3) A 8. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett korábbi nemzeti védjegyre a (2) bekezdést kell alkalmazni, azzal az eltéréssel, hogy a Közösségben való használaton az abban a tagállamban való használatot kell érteni, amelyben a korábbi nemzeti védjegy oltalom alatt áll.

[...]”

8. A 75. cikk szerint „[a] Hivatal határozatait indokolni kell” és „a határozatok csak olyan érveken és bizonyítékokon alapulhatnak, amelyekkel kapcsolatban az érintett feleknek módjukban állt nyilatkozatot tenni.”

7 — Lásd a lenti 19. és 24. pontot.

8 — Lásd a lenti 25. pontot.

9 — A 8. cikk rögzíti a viszonylagos törlési okokat.

9. „A tényállás hivatalbóli vizsgálata” című 76. cikk szerint:

„(1) A hivatal az előtte folyó eljárásban a tényeket hivatalból vizsgálja. A lajstromozás viszonylagos kizáró okaival összefüggő eljárásban azonban a hivatal a vizsgálat során a felek által előterjesztett tényálláshoz, bizonyítékokhoz és érvekhez, valamint a kérelem szerinti igényekhez kötve van.

(2) A hivatal figyelmen kívül hagyhatja azokat a tényeket vagy bizonyítékokat, amelyeket az érintett felek nem kellő időben terjesztettek elő.”

10. A végrehajtási rendelet megállapítja a 207/2009 rendelet végrehajtásához szükséges szabályokat.¹⁰ A szabályainak „biztosítania kell a Hivatal előtti közösségi védjegyeljárások zavartalan és hatékony lefolytatását.”¹¹

11. A végrehajtási rendelet 15. szabálya kimondja, hogy a felszólalásnak mit „kell tartalmaznia” ((2) bekezdés), és az mit „tartalmazhat” ((3) bekezdés). Így különösen a 15. szabály (3) bekezdésének b) pontja szerint „a felszólalás tartalmazhatja a felszólalás alapjául szolgáló indokok pontos leírását, és az azok alátámasztására szolgáló bizonyítékokat is.”

12. A 18. szabály ismerteti a felszólalási eljárás megindítását az elfogadható felszólalás esetén:¹²

„(1) Amikor a felszólalást elfogadhatónak nyilvánítják [...], a Hivatal értesítést küld a feleknek, amelyben tájékoztatja őket arról, hogy a felszólalási eljárás a közlemény kézhezvételétől számított két hónapon belül megkezdődik. Ez az időtartam összesen 24 hónapra hosszabbítható meg, ha mindkét fél meghosszabbítás iránti kérelmet nyújt be a határidő lejártáig.

[...]

13. A 19. szabály szerint:

„(1) A Hivatal lehetőséget ad a felszólalónak, hogy benyújtsa a felszólalása alátámasztására szolgáló tényeket, bizonyítékokat és érveket, vagy kiegészítse a 15. szabály (3) bekezdése alapján benyújtott bármely tényt, bizonyítékot vagy érvet az általa megadott határidőn belül, amely legalább 2 hónap attól a naptól kezdve, amelyen a felszólalási eljárást megkezdettnek tekintik a 18. szabály (1) bekezdésével összhangban.

(2) Az (1) bekezdésben említett határidőn belül a felszólaló benyújtja a korábbi védjegye vagy joga létezésének, érvényességének és az oltalom terjedelmének bizonyítékát, valamint a felszólalásra való jogosultságát igazoló bizonyítékot. [...]

[...]

(4) A Hivatal nem veszi figyelembe az írásbeli beadványokat vagy dokumentumokat, illetve azok azon részét, amelyeket nem nyújtottak be, vagy nem fordítottak le az eljárási nyelvre a Hivatal által megállapított határidőn belül.”

10 — Lásd a végrehajtási rendelet ötödik preambulumbekendését.

11 — Lásd a végrehajtási rendelet hatodik preambulumbekendését.

12 — A 17. szabály megállapítja azokat az okokat, amelyek miatt a felszólalást elfogadhatatlannak lehet nyilvánítani. Ezek a következők: a felszólalási díj meg nem fizetése, a felszólalás késedelmes benyújtása, a felszólalás indokolásának hiánya, azon korábbi védjegy vagy korábbi jog egyértelmű azonosításának hiánya, amelyen a felszólalás alapul, a 16. szabály (1) bekezdése által előírt fordítás benyújtásának hiánya, a 15. cikk be nem tartása.

14. „A felszólalás vizsgálata” című 20. szabály a következőket mondja ki:

- „(1) Ha a 19. szabály (1) bekezdésében^[13] említett határidő lejártáig a felszólaló nem bizonyítja a korábbi védjegyének vagy jogának meglétét, érvényességét és oltalmi hatályát, valamint a felszólalásra való jogosultságát, a felszólalást elutasítják mint megalapozatlant.
- (2) Ha a felszólalást nem utasítják el az (1) bekezdés alapján, a Hivatal tájékoztatja a bejelentőt a felszólaló beadványáról, és felkéri, hogy nyújtsa be észrevételeit a Hivatal által megállapított határidőn belül.
- (3) Ha a bejelentő nem nyújt be észrevételeket, a Hivatal a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján dönt a felszólalásról.
- (4) A bejelentő által benyújtott észrevételeket közlik a felszólalóval, akit a Hivatal – ha ezt szükségesnek ítéli – válaszadásra szólít fel az általa megjelölt határidőn belül.

[...]

- (6) Indokolt esetben a Hivatal felkérheti a feleket, hogy csak egyes kérdésekre korlátozzák az észrevételeiket, amely esetben lehetővé teszi a feleknek, hogy az eljárás későbbi szakaszában más kérdéseket is felvessenek. A Hivatal semmilyen esetben sem köteles tájékoztatni a feleket arról, hogy mely tényeket vagy bizonyítékokat lehetne benyújtani, vagy hogy melyeket nem nyújtottak még be.

[...]”

15. „A használat igazolása” című 22. szabály szerint:

- „(1) A használat igazolásának a [207/2009 rendelet 42. cikkének (2) bekezdése] szerinti bejelentése csak akkor fogadható el, ha a bejelentő az ilyen kérést a Hivatal által a 20. szabály (2) bekezdésében meghatározott határidőn belül nyújtja be.
- (2) Amennyiben a felszólalónak igazolnia kell a védjegy használatát, vagy ki kell mentenie a használat elmaradását, a Hivatal felhívja a felszólalót a szükséges bizonyítékoknak az általa megjelölt határidőn belül történő benyújtására. Ha a felszólaló a határidő lejártát megelőzően a bizonyítékokat nem nyújtja be, a Hivatal a felszólalást elutasítja.
- (3) A használat igazolására szolgáló nyilatkozatoknak és bizonyítékoknak az ellentartott védjegynek az árujegyzékében szereplő – a felszólalás alapjául szolgáló – áruk és szolgáltatások tekintetében való használatának helyére, idejére, mértékére és jellegére, valamint az ezeket alátámasztó bizonyítékokra kell irányulniuk a (4) bekezdéssel összhangban.
- (4) A bizonyítékot a 79. és 79a. szabállyal^[14] összhangban nyújtják be, és a bizonyításnak lehetőleg az iratokra és az olyan tárgyi bizonyítékokra kell szorítkoznia, mint például a csomagolóanyagok, címkék, árjegyzékek, katalógusok, számlák, fényképek, újsághirdetések és a [207/2009 rendelet 78. cikke (1) bekezdésének f) pontjában] említett írásbeli nyilatkozatok.
- (5) A használat igazolása iránti kérelmet akár a felszólalás alapjával kapcsolatos észrevételekkel egyidejűleg, akár attól eltérő időben is be lehet nyújtani. Az ilyen észrevételeket a használat igazolására válaszként adott észrevételekkel együtt is be lehet nyújtani.

13 — A bevezető szavak jelentése szerintem: „Ha a 19. szabály (1) bekezdésében említett határidő lejárt előtt”.

14 — A 79. és a 79a. szabály az írásbeli és egyéb módon tett közlések benyújtásának általános követelményeit tartalmazza.

[...]

16. „A fellebbezés vizsgálata” című 50. szabály (1) bekezdésének harmadik albekezdése a következőket mondja ki:

„Ha a fellebbezés a felszólalási osztályok egyikének határozata ellen irányul, a fellebbezési tanács a rendeletben és e szabályokban megállapított vagy a felszólalási osztály által a rendelettel és e szabályokkal összhangban megadott határidőn belül benyújtott tényekre és bizonyítékokra korlátozza a fellebbezés vizsgálatát, kivéve ha a fellebbezési tanács úgy véli, hogy a [207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdése] értelmében további vagy kiegészítő tényeket és bizonyítékokat kell figyelembe venni.”

17. A 71. szabály (1) bekezdése szerint az OHIM bizonyos körülmények között meghosszabbíthatja a megjelölt határidőt.

Az OHIM előtti eljárás

18. A New Yorker SHK Jeans GmbH & Co. KG (a továbbiakban: New Yorker Jeans) 2003. október 31-én kérte a „FISHBONE” szómegjelölés közösségi védjegyként való lajstromozását. Ezt a megjelölést a New Yorker Jeans többek között a Nizzai Megállapodás szerinti 18. és 25. osztályba tartozó áruk vonatkozásában kívánta lajstromoztatni.¹⁵ Ezt a védjegybejelentést 2004. november 1-jén hirdették meg.

19. A Vallis K. – Vallis A. & Co. OE (a továbbiakban: Vallis) 2005. január 28-án felszólalást nyújtott be e lajstromozással szemben. A felszólalás a „Fishbone” és „Beachwear” szavakat tartalmazó, korábbi görög ábrás védjegy fennállásán alapult, amelyet 1996. május 17-én lajstromoztak a Nizzai Megállapodás 25. osztályába tartozó „rövid ujjú trikók, strandruhák” vonatkozásában.¹⁶

20. 2006. április 5-én a New Yorker Jeans kérte, hogy a Vallis igazolja a védjegyének használatát. Az OHIM felhívta a Vallist, hogy ennek a kérelemnek 2006. június 6-ig tegyen eleget.

21. A 2006. június 6-i levelében a Vallis a következő bizonyítékokat nyújtotta be: i. a 2006. június 1-jén kelt, eskü alatt tett nyilatkozatot, ii. különféle számlákat és iii. számos fényképet. A New Yorker Jeans a 2006. szeptember 25-i levelében kifogásolta, hogy a bizonyítékok („a bizonyítékok első csoportja”) nem elegendőek a korábbi védjegy tényleges használatának igazolására.

22. A 2006. november 14-i levelében az OHIM felhívta a Vallist, hogy válaszoljon erre a kifogásra, és 2007. január 14-ig nyújtsa be az észrevételeit.

23. A 2007. január 15-én¹⁷ kézhez kapott levélben a Vallis további észrevételeket és bizonyítékokat nyújtott be, többek között 2000-ból, 2001-ből és 2003-ból származó katalógusokat („a bizonyítékok második csoportja”).

24. 2008. május 26-án¹⁸ az OHIM felszólalási osztálya a felszólalási határozatában helyt adott a felszólalásnak a 18. osztályba tartozó „táskák, hátizsákok” és a 25. osztályba tartozó valamennyi áru vonatkozásában. Az OHIM-nak az összetéveszthetőség fennállására vonatkozó megállapítása többek között a 2007. január 15-i levélben (tehát 2006. június 6. után) benyújtott 2001-es katalóguson alapult.

15 — A védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás.

16 — A felszólalás alapjául szolgáló okok a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában és 8. cikkének (4) bekezdésében hivatkozott okok voltak (jelenleg a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontja és 8. cikkének (4) bekezdése).

17 — 2007. január 14-e vasárnapra esett; a végrehajtási rendelet 72. szabályának (1) bekezdése alapján a határidő a következő napig meghosszabbodott. Lásd a megtámadott ítélet 29. pontját.

18 — Észrevettem azonban, hogy a fellebbezési tanács a felszólalási osztály 2008. március 26-i határozatára hivatkozott.

25. A New Yorker Jeans 2009. július 30-i, e határozat elleni fellebbezése alapján az OHIM fellebbezési tanácsa helyben hagyta a felszólalási osztály határozatát a 25. osztályba tartozó áruk vonatkozásában, azonban elutasította a felszólalást a 18. osztályba tartozó „táskák, hátizsákok” vonatkozásában. Így különösen, a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy a felszólalási osztály nem tévedett azáltal, hogy figyelembe vette a bizonyítékok második csoportját, amely a 2007. január 15-én kézhez kapott levélben került benyújtásra.

A Törvényszék ítélete

26. Az elsőfokú eljárásban előterjesztett keresetlevelében a New Yorker Jeans azt kérte, hogy a Elsőfokú Bíróság:

- változtassa meg a fellebbezési tanács határozatát, és állapítsa meg, hogy a fellebbezés megalapozott, és hogy a 25. osztályba tartozó áruk vonatkozásában a felszólalást elutasították;
- másodlagosan, helyezze hatályon kívül a fellebbezési tanács határozatát, amennyiben az elutasította a fellebbezést, és a 25. osztályba tartozó áruk vonatkozásában helyben hagyta a védjegybejelentés elutasítását, és
- az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére, beleértve a bejelentőnél a fellebbezési tanács előtti eljárás keretében felmerült költségeket is.

27. A New Yorker Jeans a következő négy jogalapot terjesztette elő:

- a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) és (3) bekezdésének és 76. cikke (2) bekezdésének, továbbá a végrehajtási rendelet 22. szabálya (2) bekezdése második mondatának megsértése, mivel a fellebbezési tanács tévesen értékelt a bizonyítékokat;
- a 207/2009 rendelet 75. cikkének megsértése, mivel a fellebbezési tanács nem jelölte meg azokat az okokat, amelyek a bejelentő számára lehetővé tették volna annak megértését, hogy a fellebbezési tanács miért vett figyelembe kiegészítő bizonyítékot;
- a 207/2009 rendelet 42. cikke (2), (3) és (5) bekezdésének, továbbá a 15. cikke (1) bekezdése első albekezdésének és második albekezdése a) pontjának megsértése, mivel a fellebbezési tanács olyan (akár határidőben, akár azon túl benyújtott) bizonyíték alapján állapította meg a tényleges használat fennállását, amely elégtelen volt a használat természetének és terjedelmének igazolására, és
- a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértése, mivel a fellebbezési tanács összetéveszthetőségre vonatkozó értékelése téves volt.

28. 2011. szeptember 29-én a Törvényszék a keresetet mint megalapozatlant elutasította, és a New Yorker Jeans kötelezte a költségek viselésére.

29. A New Yorker Jeans fellebbezése az ítéletnek csak arra a részére vonatkozik, amelyben a Törvényszék a bizonyítékoknak a 2007. január 15-i levéllel együtt benyújtott második csoportját vizsgálta.

30. A megtámadott ítélet 23. és 24. pontjában a Törvényszék összefoglalta az OHIM-nak a vonatkozó határidő lejárta után előterjesztett tények és bizonyítékok figyelembevételével kapcsolatos mérlegelési jogkörére vonatkozó ítélkezési gyakorlatot:

„23. A 207/2009 rendelet 76. cikke (2) bekezdésének szövegéből az következik, hogy főszabályként és eltérő rendelkezés hiányában a tények és bizonyítékok felek általi előterjesztése továbbra is lehetséges a határidők lejárta után, amelyekhez a 207/2009 rendelet rendelkezéseinek értelmében ezen előterjesztés kötve van, és az OHIM-nak nem tilos az ilyen, késedelmesen előterjesztett tényeket vagy bizonyítékokat figyelembe vennie (lásd ebben az értelemben az OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítélet 42. pontját és a CORPO livre ügyben hozott ítélet^[19] 44. pontját).

24. Noha az OHIM előtti eljárásokban részt vevő felek az erre megjelölt határidő lejárta után is benyújthatnak tényeket és bizonyítékokat, ez a jogosultság nem feltétlen, hanem ahhoz a feltételhez van kötve, hogy nincs eltérő rendelkezés. Kizárólag e feltétel teljesülése esetén rendelkezik az OHIM a Bíróság által a 207/2009 rendelet 76. cikke (2) bekezdésének értelmezése során számára elismert mérlegelési jogkörrel (a CORPO livre ügyben hozott ítélet 47. pontja).”

31. A megtámadott ítélet 25. és 26. pontjában a Törvényszék (közvetetten) alkalmazta a Bíróság OHIM kontra Kaul ügyben hozott határozatát a végrehajtási rendelet 22. szabályának (2) bekezdésére:

„25. A [végrehajtási rendelet] 22. szabályának (2) bekezdése szerint ha a felszólalónak – a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdése alapján – igazolnia kell a korábbi védjegy használatát, az OHIM-nak fel kell hívnia őt a szükséges bizonyítékoknak az általa megjelölt határidőn belül történő benyújtására. A 22. szabály (2) bekezdésének második mondata hozzáteszi, hogy ha a felszólaló a határidő lejártát megelőzően a bizonyítékokat nem nyújtja be, az OHIM a felszólalást elutasítja.

26. A második mondatból következik, hogy az erre megjelölt határidő lejárta után a korábbi védjegy használatára vonatkozó bizonyíték előterjesztése főszabály szerint azt jelenti, hogy a felszólalást el kell utasítani, anélkül hogy az OHIM ebben a tekintetben mérlegelési jogkörrel rendelkezne. Ugyanis a korábbi védjegy tényleges használata olyan előzetes kérdés, amelyet még azelőtt kell tisztázni, hogy magának a felszólalásnak a tárgyában határoznának (a Corpo livre ügyben hozott ítélet 49. pontja).”

32. A megtámadott ítélet a 27–36. pontja ezt követően kifejtette a bejelentő kérelmének elutasítására vonatkozó indokokat.

„27. [...] a Törvényszék megállapította, hogy a [végrehajtási rendelet] 22. szabálya (2) bekezdésének második mondata nem értelmezhető oly módon, hogy az az új tényezők felmerülése esetén akadályozná a további bizonyítékok figyelembevételét, még akkor sem, ha az ilyen bizonyítékokat e határidő lejárta után nyújtják be (a HIPOVITON-ügyben hozott ítélet^[20] 56. pontja és a CORPO livre ügyben hozott ítélet 50. pontja).

28. A jelen esetben a felperes lényegében azt állítja, hogy a fellebbezési tanács tévesen állapította meg, hogy a felszólalási osztály jogosult volt a katalógusok figyelembevételére, azon az alapon, hogy ezeket a katalógusokat a korábbi védjegy tényleges használatára vonatkozó bizonyíték benyújtási határidején túl nyújtották be. Ennek az érvelésnek azonban nem lehet helyt adni.

[...]

19 — Az Elsőfokú Bíróság T-86/05. sz., K & L Ruppert Stiftung kontra OHIM - Lopes de Almeida Cunha és társai (CORPO livre) egyesített ügyekben 2007. december 12-én hozott ítélete (EBHT 2007., II-4923. o.).

20 — Az Elsőfokú Bíróság T-334/01. sz., MFE Marienfelde kontra OHIM - Vétoquinol (HIPOVITON) ügyben 2004. július 8-án hozott ítélete (EBHT 2004., II-2787. o.).

30 Másodszor, meg kell állapítani, hogy mivel a határidőn belül, azaz 2006. június 6-án nyújtott be olyan releváns bizonyítékokat, mint az eskü alatt tett nyilatkozat, számlák és fényképek, úgy kell tekinteni, hogy a beavatkozó betartotta a [végrehajtási rendelet] 22. szabálya (2) bekezdésének második mondatában foglalt határidőt. Továbbá nem vitatott, hogy a felperesnek a bizonyíték elégtelenségére vonatkozó észrevételei alapján az OHIM lehetőséget biztosított a beavatkozó számára, hogy az az észrevételeit 2007. január 14-ig nyújthassa be. Ebben az összefüggésben a határidő betartása mellett a beavatkozó észrevételeivel együtt benyújtott bizonyítékok alkalmasak voltak arra, hogy azokat a felszólalási osztály figyelembe vegye.

31 A [végrehajtási rendelet] 22. szabályának (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy semmi nem akadályozza az olyan további bizonyíték figyelembevételét, amely pusztán kiegészíti a megjelölt határidőn belül benyújtott többi bizonyítékot, mivel az eredeti bizonyíték nem irreleváns, hanem a másik fél kifogása szerint elégtelen. Ez a megállapítás – amely egyáltalán nem teszi feleslegessé a fenti szabályt – annál is inkább helytálló, mivel a beavatkozó nem élt vissza a megjelölt határidőkkel azáltal, hogy tudatosan halogató technikákat alkalmazott, illetve nyilvánvaló hanyagságot tanúsított.

[...]

33 A jelen esetben, mivel a beavatkozó részéről a felszólalási osztály által megjelölt határidőn túl benyújtott bizonyíték nem a használat eredeti és egyedüli bizonyítéka volt, hanem az inkább kiegészítette a határidőben benyújtott releváns bizonyítékot; e bizonyíték felperes általi vitatásának ténye elegendő volt ahhoz, hogy igazolja a beavatkozó részéről további bizonyítékoknak benyújtását az észrevételek előterjesztése során. E bizonyítékok figyelembevételének ténye lehetővé tette a felszólalási osztály, majd a fellebbezési tanács számára, hogy a korábbi védjegy tényleges használatára vonatkozó összes releváns tény és bizonyíték alapján határozzon.

34. Harmadszor, az a következtetés, hogy a felszólalási osztály teljesen helyesen vette figyelembe a hozzá 2007. január 15. előtt benyújtott katalógusokat úgyszintén megfelel a felszólalási eljárások alapjául szolgáló általánosabb célkitűzésnek, amelynek összefüggésében a Bíróság úgy értelmezte a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdését, hogy aszerint még a határidőn túl előterjesztett bizonyítékokat is figyelembe kell venni, feltéve hogy az lényegesnek tűnik, és az az eljárási szakasz, amelyben azt benyújtják, továbbá más körülmények nem zárják ki annak előterjesztését.

[...]

36. Ebből következően a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) és (3) bekezdésének és 76. cikke (2) bekezdésének, továbbá [a végrehajtási rendelet] 22. szabálya (2) bekezdése második mondatának megsértésén alapuló első jogalapot tehát el kell utasítani mint megalapozatlant.”

A fellebbezés összefoglalása és a kérelmek

33. A fellebbezés azon az egyetlen jogalapon alapul, hogy a Törvényszék megsértette a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdését és 76. cikkének (2) bekezdését, továbbá a végrehajtási rendelet 22. szabályának (2) bekezdését mivel elfogadta, hogy az OHIM figyelembe veheti a tényleges használatra vonatkozó bizonyítékok benyújtására az OHIM által megjelölt határidő lejárta után előterjesztett további bizonyítékokat is.

34. A New Yorker Jeans kéri, hogy a Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, valamint a fellebbezési tanács 2009. július 30-i határozatát amennyiben elutasítja a fellebbezést és helyben hagyja a 25. osztályba tartozó árukra vonatkozó védjegybejelentés elutasítását, vagy másodlagosan utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé végleges határozathozatal céljából. A New Yorker Jeans kéri továbbá, hogy a Bíróság az OHIM-ot kötelezze az elsőfokú és a fellebbezési eljárás költségeinek viselésére.

35. Az OHIM azt állítja, hogy a teljes fellebbezés megalapozatlan, és kéri, hogy a Bíróság a fellebbezőt kötelezze a költségeinek viselésére.

A felek érvei

36. A New Yorker Jeans úgy érvel, hogy a végrehajtási rendelet 22. szabálya (2), (3) és (4) bekezdésének együttes olvasatából kitűnik, hogy ha a 22. szabály (2) bekezdésének második mondatában foglalt határidőben (a jelen esetben: 2006. június 6-án vagy azt megelőzően) nem terjesztenek elő megfelelő bizonyítékot az ellentartott védjegy használatának helyére, idejére, mértékére és jellegére vonatkozóan, az OHIM-nak el kell utasítania a felszólalást, és nincs mérlegelési jogköre másként határozni. Ez az elutasítás nem eredményezhet jogtalan hátrányt a felszólaló számára, aki a felszólalás benyújtásakor tudomással bírt arról, hogy az általa hivatkozott védjegy tényleges használatának igazolására hívhatják fel. A felszólaló így elegendő idővel rendelkezett arra, hogy előkészítse a bizonyítékokat, és szükség esetén kérelmezze a 22. szabály (2) bekezdésében foglalt határidő meghosszabbítását. E körülmények között nincs szükség annak engedélyezésére, hogy valamely felszólaló a bizonyítékok második csoportját is benyújtsa. A 22. szabály (2) bekezdése tehát kivételt képez a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdésében foglalt általános szabály, valamint a 207/2009 rendelet 42. cikkének (1) bekezdésében és a 74. cikk második mondatában²¹ foglalt szabályok és a végrehajtási rendelet 20. szabályának (4) bekezdése alól.

37. Még abban az esetben is, ha ez a Bíróság egyetért a Törvényszékkel abban, hogy a bizonyítékok második csoportja elfogadható kiegészítő bizonyíték, és kimondja, hogy a végrehajtási rendelet 20. szabályának (4) bekezdését kell alkalmazni, a New Yorker Jeans azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy az OHIM nem élt vissza a mérlegelési jogkörével ezen bizonyíték figyelembevételénél.

38. Az OHIM álláspontja szerint a 22. szabály (2) bekezdése nem egyértelmű az új és a kiegészítő bizonyíték közötti különbség tekintetében. A második mondat úgy rendelkezik, hogy az OHIM-nak el kell utasítania a felszólalást, ha a felszólaló a határidő lejártát megelőzően nem nyújtja be ezeket a „bizonyítékokat”. Ez olyan esetekre vonatkozik, amelyekben a felszólaló a határidőn belül semmit nem nyújt be, azonban nem utal kifejezetten olyan esetekre, amelyekben valamit benyújtottak „bizonyítékként”, de ez a bizonyíték nem elegendő. A Bíróságnak tehát meg kell határoznia, hogy a 22. szabály (2) bekezdésében foglalt egyértelmű határidő i. csak az elkésett és új bizonyítéokra alkalmazandó (és lehetőleg az olyan eredeti bizonyíték kiegészítéseként benyújtott bizonyítéokra is, amely a használat lényeges elemei tekintetében igazolhatóan irreleváns, nyilvánvalóan hiányos, vagy kevés – mivel ilyen esetekben a második lehetőség megadását kérelmező fél közvetlenül visszaélhetne a eljárás célszerűségének és hatékonyságának elveivel); vagy ii. a kiegészítő bizonyítéokra is, amely, noha a korábban benyújtott bizonyítékot kiegészíti ki, és teszi teljessé mégis „új”, mivel új tényeket hoz fel, vagy korábban nem bizonyított érvekre vonatkozik. Az OHIM álláspontja szerint a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdése értelmetlenné válna, ha a megjelölt határidő lejárt után előterjesztett bizonyítékot soha nem lehetne figyelembe venni. Továbbá az OHIM elutasítja azt az állítást, hogy a kiegészítő bizonyíték csak akkor fogadható el, ha az a már bizonyított használatot igazolja: ha az eredeti bizonyíték elegendő volt a tényleges használat bizonyítására, akkor nem volna sem szükséges, sem indokolt kiegészítő bizonyítékokat benyújtani.

21 — Ezen különös előírásra vonatkozóan lásd a lenti 42. lábjegyzetet.

39. Mindkét felet foglalkoztatja a 22. szabály (2) bekezdése értelmezésének a felszólalási eljárás működésére gyakorolt hatása. A New Yorker Jeans azt állítja, hogy a 22. szabály (2) bekezdésében említett határidő nem kerülhető meg azáltal, hogy a felszólalót a 20. szabály (4) bekezdése alapján további észrevételek benyújtására hívják fel. Ha a felszólaló számára éppúgy megengedett volna bizonyítékokat benyújtani, mint észrevételeket tenni, akkor a bejelentő jobban teszi, ha nem reagál az eredetileg megjelölt határidőben előterjesztett elégtelen bizonyítékokra. Ez az eredmény nem volna összhangban a 22. szabály (2) bekezdésének a felszólalási eljárások hatékonnyá és előreláthatóvá tételére vonatkozó célkitűzésével, valamint a jogbiztonság elvével, továbbá az egyértelmű és rendezett eljárások szükségességével.

40. Az OHIM azt állítja, hogy a 22. szabály (2) bekezdése a pergazdaságosság elvének sajátos kifejeződése, amennyiben az a vizsgálat azonnali befejezését írja elő abban az esetben, ha egyértelmű, hogy a felszólalás nyilvánvalóan megalapozatlan. Mindazonáltal, ha a használatra vonatkozóan legalább valamely csekély bizonyíték rendelkezésre áll, akkor nincs alapja a vizsgálat azonnali megszüntetésének. Az addig benyújtott bizonyítékokat közölni kell a bejelentővel, hogy az a bizonyítékokra vonatkozó nyilatkozatai megtételével gyakorolhassa a védekezéshez való jogát. Ezt követően az OHIM vagy újabb észrevételezési szakaszt indít a 207/2009 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése alapján (ahogyan azt a jelen ügyben tette), vagy pedig a bizonyítékok elégséges jellegének és a lényeges jogalapoknak az együttes megvitatása útján az ügy érdemére vonatkozó befejező határozatot hoz.

41. Az OHIM azt állítja, hogy a Törvényszék értelmezése helyes, és összhangban van az OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítéletben megállapított elvekkel, mivel:

- a Bíróság az OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítéletében általános eljárási elvként említette a késedelmes bizonyíték elfogadásának lehetőségét; ennél fogva az általános szabály alóli valamennyi kivételt megszorítóan kell értelmezni;
- úgy tűnik, hogy a tényleges kiegészítő bizonyíték késedelmes benyújtása eleget tesz az OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítéletben megállapított szempontoknak;
- úgy tűnik, hogy az ilyen kiegészítő bizonyíték elfogadása lehetőségének fenntartása közel áll az OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítélet szelleméhez, amelyben a Bíróság a jogbiztonság és a megfelelő ügyintézés elveit vette alapul, és
- a szóban forgóhoz hasonló körülmények között úgy tűnik, hogy nincs olyan különösen fontos ok, amely miatt a felszólaló számára nem lehetne megengedni, hogy kiegészítő tények előterjesztésével még a határidő lejártá után is megerősítse vagy tisztázhassa az eredeti bizonyítékait.

Értékelés

Előzetes megjegyzések

42. A fellebbezés kimenetele teljes egészében attól függ, hogy az OHIM felszólalási osztályának van-e mérlegelési jogköre abban, hogy döntsön a tényleges használat bizonyítására vonatkozó azon bizonyítékok figyelembevételéről, amelyeket az e bizonyítékok benyújtására megjelölt eredeti határidő lejártá után kapott meg.

43. A New Yorker Jeans három érvet terjeszt elő az egyetlen fellebbezési jogalapjának alátámasztására. Ezek részben megegyeznek azokkal, amelyeket az első kérelmének alátámasztására fejtett ki a Törvényszék előtt. A fő érve a felszólalási eljárásokban a tényleges használat igazolására vonatkozó bizonyítékok benyújtására vonatkozik. A fellebbező másodlagosan azt állítja, hogy a Törvényszék

tévesen határozta meg a kiegészítő bizonyíték természetét. Arra az esetre, ha a Bíróság ezt nem fogadná el a New Yorker Jeans egy további érvet terjeszt elő a Törvényszéknek az OHIM arra vonatkozó mérlegelési jogkörének gyakorlásával kapcsolatban, hogy ezt a bizonyítékot figyelembe veszi-e, vagy sem. Az egyes érveket külön fogom megvizsgálni.

44. A New Yorker Jeans azt állítja, hogy megsértették a 207/2009 rendeletet és a végrehajtási rendeletet. Az utóbbi rendelet tartalmazza az előbbi végrehajtásához szükséges rendelkezéseket.²² A végrehajtási rendeletet tehát nem lehet oly módon értelmezni, amely ellentétes volna a rendelettel.

A felszólalási eljárásokban az OHIM által megjelölt határidő lejárta után benyújtott bizonyítékok figyelembevételére vonatkozó mérlegelési jogkör

45. Ennek a fellebbezésnek az a tárgya, hogy az OHIM-nak, és különösen a felszólalási osztályának, van-e mérlegelési jogköre annak eldöntésére, hogy figyelembe vegye a megjelölt határidő lejárta után a felszólaló által arra a felhívásra válaszolva előterjesztett bizonyítékokat, hogy egy új határidőn belül nyújtson be észrevételeket arra az állításra vonatkozóan, hogy az eredetileg benyújtott bizonyíték elégtelen volt.²³ Némileg eltérő megfogalmazásban: az a felhívás, hogy a felszólaló nyilatkozzon a bejelentőnek a felszólalásra tett észrevételeire a 20. szabály (4) bekezdése alapján (amelyet az OHIM-nak a Vallishoz írt 2006. november 14-i levele tartalmazott) lehetővé teszi-e, hogy a felszólaló további *bizonyítékokat* nyújtson be az általa már benyújtott bizonyítékok kiegészítésére, amelyeket aztán a felszólalásról való határozathozatal során OHIM figyelembe vehet? Ez a kérdés a felszólalás összefüggésében merült fel, amely a lajstromozást megelőző eljárás, amelynek során a közösségi védjegy jogosultjának a 207/2009 rendelet 8. cikkében felsorolt okok alapján a védjegybejelentés meghirdetését követően joga van ellenezni az új közösségi védjegy lajstromozását. Ezen eljárás során megszüntetik a védjegykonfliktusokat, és a védjegy lajstromozását késleltetik vagy esetleg elutasítják.²⁴ Ezen eljárás célja annak (előzetes) biztosítása, hogy nem lajstromozzák azokat a védjegyeket, amelyeket nem kellene lajstromozni; ez az eljárás hatékonyabb, mint a probléma lajstromozás utáni (utólagos) megoldása törlési eljárás vagy védjegybitorlási per útján. Az eljárás azt is biztosítja, hogy időközben a fogsztókat ne vezessék félre.

46. Véleményem szerint a 207/2009 rendelet lehetővé teszi, hogy az ilyen kiegészítő bizonyítékokat a felszólalási osztály figyelembe vegye.

47. Az álláspontom az OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítéletben megállapított elveken alapul.

48. Az első elv a fellebbezési tanács és az OHIM-nak a fellebbezéssel megtámadott határozatot kibocsátó fórumának a hatásköre közötti párhuzamosság. Az OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítéletben a Bíróság megállapította, hogy azon rendelkezések együttes olvasatából, amelyek most a 207/2009 rendelet 63. cikkének (2) bekezdését és 78. cikkét képezik, az következik, hogy a fellebbezési tanács, amelytől a felszólalás érdemének új és teljes felülvizsgálatát kérik, „ahányszor csak szükséges felhívja a feleket, hogy nyújtsák be az általa megküldött értesítésekkel kapcsolatos észrevételeiket, és elrendelheti bizonyítási eszközök előterjesztését is, melyek között szerepelhet ténybeli elemek vagy bizonyítékok előterjesztése”.²⁵ Főszabály szerint a fellebbezési tanács tehát a felszólalási osztály hatáskörében jár el, amely a fellebbezéssel megtámadott határozatot hozta.²⁶ Ily módon a Bíróság, e szavak kifejezett használata nélkül, jóváhagyta az OHIM-on belül – azaz az elsőfokú fórumok és a fellebbezési tanács között – a funkcionális folyamatosság elvét.

22 — Lásd a végrehajtási rendelet ötödik preambulumbekzdését; a 207/2009 rendelet 162. cikkét és a (19) preambulumbekzdését.

23 — Lásd a fenti 23. és 24. pontot.

24 — Lásd még a lenti 49. pontot.

25 — A fenti 3. lábjegyzetben hivatkozott OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítélet 57. és 58. pontja.

26 — A fenti 3. lábjegyzetben hivatkozott OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítélet 56. pontja. Lásd még a 207/2009 rendelet 64. cikkét.

49. A második elv azt mondja ki, hogy az OHIM-nak mérlegelési jogköre van annak eldöntésére, hogy a megjelölt határidő lejárta után benyújtott tényeket és bizonyítékokat figyelembe veszi-e, vagy sem, hacsak valamely előírás (kifejezetten, vagy valamely szükségszerű következmény formájában) nem zárja ki ezt a mérlegelési jogkört. A Bíróság az OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítéletben megállapította, hogy „főszabályként és eltérő rendelkezés hiányában a tények és bizonyítékok felek általi előterjesztése továbbra is lehetséges a határidők lejárta után, amelyekhez a 40/94 rendelet értelmében ezen előterjesztés kötve van”.²⁷ A Bíróság ezt a megállapítást a felszólalási eljárás összefüggésében tette, de az az általánosan alkalmazandó eljárási rendelkezések közé tartozó, jelenleg a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdésében szereplő rendelkezés megfogalmazásán, valamint a jogbiztonsághoz és a megfelelő ügyintézéshez kapcsolódó indokokon alapult.²⁸ A 76. cikk (2) bekezdésének ez az értelmezése „legalábbis ami a felszólalási eljárást illeti, hozzájárulhat azon védjegyek lajstromozásának elkerüléséhez, amelyek használata ellen a későbbiekben eredményesen lehetne törlési eljárást vagy védjegybitorlási pert indítani”.²⁹

50. Abból kell tehát kiindulni, hogy az OHIM-nak általában mérlegelési jogköre van annak eldöntésére, hogy az általa megjelölt határidő lejárta után előterjesztett bizonyítékokat figyelembe veszi-e, vagy sem.

51. A végrehajtási rendelet 22. szabályának (2) bekezdése nyilvánvalóan kivétel ezen általános szabály alól, amennyiben annak második mondata kimondja: „[h]a a felszólaló a határidő lejártát megelőzően a bizonyítékokat nem nyújtja be, a Hivatal a felszólalást *elutasítja*”.³⁰ Ez a fordulat támasztja alá a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) bekezdését is.

52. Milyen körülmények között zárja ki ez a kivétel az OHIM annak eldöntésére vonatkozó mérlegelési jogkörét, hogy figyelembe veszi-e, vagy sem, a bizonyítékok második csoportját, amelyet a védjegybejelentő azon érvére adott válaszként nyújtottak be, hogy a bizonyítékok első csoportja nem elegendő a védjegy tényleges használatának bizonyítására?

53. A 22. szabály a 206/2009 rendelet 42. cikkét hajtja végre. Mindkét előírás rendelkezik többek között az abban az esetben követendő eljárásról, ha a védjegybejelentő kéri, hogy a felszólaló bizonyítsa a védjegyének tényleges használatát. A 22. szabály (2) bekezdésében „a Hivatalra” tett utalás tehát a felszólalási osztályra vonatkozik.³¹

54. A 207/2009 rendelet 42. cikke a következő eljárást írja elő. Miután a felszólalási osztály megállapította, hogy a felszólalás elfogadható, kontradiktórius eljárás kezdődik, és ennek keretében a bejelentő kérelmére a felszólalónak igazolnia kell a felszólalás alapjául szolgáló korábbi közösségi (vagy nemzeti)³² védjegy tényleges használatát, vagy kellőképpen igazolnia kell a használat elmaradását.³³ A 42. cikk (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy „ilyen igazolás hiányában” az OHIM-nak el *kell* utasítania a felszólalást.

55. A 42. cikk (2) bekezdését együttesen kell olvasni a végrehajtási rendelet 20. és 22. szabályával. Az első szabály a felszólalás vizsgálatára vonatkozik, míg a második többek között a használat igazolására az ilyen eljárás során. Mindkét szabály további betekintést enged azon felszólalási eljárás felépítésébe, amelyben ilyen igazolást kértek. E szabályoknak megfelelően az OHIM-nak közölnie kell a bejelentővel

27 — A fenti 3. lábjegyzetben hivatkozott OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítélet 42. pontja.

28 — A fenti 3. lábjegyzetben hivatkozott OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítélet 42., 43., 47. és 48. pontja.

29 — A fenti 3. lábjegyzetben hivatkozott OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítélet 48. pontja.

30 — Kiemelés a szerzőtől.

31 — A 207/2009 rendelet 132. cikkének (1) bekezdése szerint „A felszólalási osztály feladata a határozathozatal a közösségi védjegybejelentéssel szemben benyújtott felszólalás tárgyában”.

32 — Ha a felszólalás korábbi nemzeti védjegyen alapul, a 207/2009 rendelet 42. cikkének (3) bekezdése kimondja, hogy ugyanezen rendelet 42. cikkének (2) bekezdésében „a Közösségben való használaton” „az abban a tagállamban való használatot kell érteni, amelyben a korábbi nemzeti védjegy oltalom alatt áll”.

33 — A 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) bekezdése.

a felszólalást, és fel kell hívnia, hogy az OHIM által megjelölt határidőn belül nyújtson be észrevételeket.³⁴ Ez egyúttal az a határidő is, amelyen belül a bejelentő kérelmezheti a használat igazolását,³⁵ de ezt a kérelmet nem szükséges a felszólalásra vonatkozó észrevételekkel együttesen benyújtani.³⁶

56. E kérelmet követően az OHIM-nak fel kell hívnia a felszólalót, hogy az általa megjelölt határidőben nyújtson be bizonyítékot.³⁷ A 22. szabály (3) bekezdése egyértelművé teszi, hogy a felszólalónak „a használat igazolására szolgáló nyilatkozatokat és bizonyítékokat” kell szolgáltatnia. A felszólalónak tehát információkat kell adni a védjegy használatának helyére, idejére, mértékére és jellegére, valamint az ezeket alátámasztó bizonyítékokra vonatkozóan.³⁸ Ennek a bizonyítéknak főszabály szerint olyan iratokra és tárgyi bizonyítékokra kell szorítkoznia, mint amelyeket a 22. szabály (4) bekezdése felsorol.³⁹

57. Ha e határidőn belül nem nyújtanak be „ilyen bizonyítékot”, a 22. szabály (2) bekezdése szerint az OHIM-nak el *kell* utasítania a felszólalást. Ahogyan azt már megállapítottam,⁴⁰ ez a rendelkezés ily módon megerősíti a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) bekezdését.

58. Mindazonáltal függetlenül attól, hogy benyújtották-e a bizonyítékot a megjelölt határidőn belül, nem vitatott, hogy e határidő lejárta után is folytatódhat a felszólalási eljárás.

59. A 207/2009 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése előírja ugyanis, hogy az OHIM a felszólalási eljárásbeli vizsgálat során ahányszor csak szükséges, hívja fel a feleket, hogy az OHIM által megjelölt határidőn belül észrevételeket nyújtsanak be. Ezt a végrehajtási rendelet 20. szabályának (4) bekezdése is megerősíti, amely kimondja, hogy az OHIM – ha ezt szükségesnek ítéli – a bejelentő által benyújtott észrevételek vonatkozásában „válaszadásra” szólítja fel a felszólalót az OHIM által megjelölt határidőn belül.

60. Amennyiben a felszólaló iratokat nyújtott be a tényleges használat igazolására, a szabályszerű eljárás és a védelemhez való jog elve előírják, hogy az OHIM hívja fel a bejelentőt, hogy az tegyen nyilatkozatot ezen bizonyítékokra vonatkozóan.⁴¹ Ellenkező esetben az OHIM állást foglalhatna azokról a bizonyítékokról, amelyekre a bejelentőnek nem volt lehetősége nyilatkozatot tenni. Ez ellentétes volna a 207/2009 rendelet 75. cikkének második mondatával. A 20. szabály (2) és (4) bekezdése megerősíti tehát, hogy az egyes feleknek egymást követően jogot kell adni a válaszadásra.

61. Véleményem szerint a 207/2009 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése tehát előírja, hogy az OHIM-nak a védelemhez való jog betartása mellett a felszólaló számára egyenértékű válaszadási jogot kell biztosítania, amikor a védjegybejelentő reagált a benyújtott bizonyítékokra, ha az az ügy körülményei között szükséges.

62. Ebben az összefüggésben egyértelművé válik, hogy a végrehajtási rendelet 22. szabálya (2) bekezdésének második mondata ezen eljárásnak csupán egyetlen sajátos szakaszára alkalmazható, nevezetesen az OHIM-nak a használat igazolására vonatkozó (eredeti) felhívása határidejének lejártára a bejelentő felszólalásra adott első válaszát követően. Ha a felszólaló erre vonatkozóan *nem* nyújt be

34 — A végrehajtási rendelet 20. szabályának (2) bekezdése.

35 — A végrehajtási rendelet 22. szabályának (1) bekezdése.

36 — A végrehajtási rendelet 22. szabályának (5) bekezdése.

37 — A végrehajtási rendelet 22. szabályának (2) bekezdése.

38 — A végrehajtási rendelet 22. szabályának (3) bekezdése.

39 — A végrehajtási rendelet 22. szabályának (4) bekezdése.

40 — Lásd a fenti 51. pontot.

41 — A 207/2009/EK rendelet 42. cikkének (1) bekezdése.

bizonyítékot, a felszólalási osztálynak el kell utasítania a felszólalást. Nincs mérlegelési jogköre annak eldöntésére, hogy figyelembe veszi-e, vagy sem az esetleg később benyújtott bizonyítékot (függetlenül a körülményektől). Ennélfogva, ha a felszólaló a határidőn belül nem válaszol a korábbi védjegy tényleges használatának igazolására vonatkozó (eredeti) kérelemre, akkor viselnie kell ennek következményeit.

63. A New Yorker Jeansszel ellentétben nem gondolom úgy, hogy a végrehajtási rendelet 22. szabályának (2) bekezdése ebben az értelmezésben valóban kivétel volna akár a 207/2009 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése, akár a végrehajtási rendelet 20. szabályának (4) bekezdése alól.⁴² Az utóbb említett két rendelkezés alapján az OHIM-nak fel kell hívnia a feleket az észrevételeik megtételére annak érdekében, hogy azok gyakorolhassák a válaszadási jogukat. Ezzel ellentétben a 22. szabály (2) bekezdése azokra a jogkövetkezményekre vonatkozik, amelyeket az OHIM-nak alkalmaznia kell, ha a tényleges használat igazolására a határidőn belül egyáltalán nem nyújtanak be bizonyítékokat.

64. Álláspontom szerint a 22. szabály (2) bekezdését nem lehet ennél szélesebben értelmezni.

65. Ha a felszólaló, jóhiszeműen, hihető bizonyítékot nyújtott be a védjegy tényleges használatának igazolására, akkor már nem lehet igaz, hogy ez a fél „a bizonyítékokat nem nyújtotta be”. A 207/2009 rendelet 76. cikke (2) bekezdésének általános szabálya alóli kivétel így már nem alkalmazandó. Ha a bejelentő, amikor a benyújtott bizonyítékra vonatkozó nyilatkozattételre való felkérésre (20. szabály (2) bekezdés) úgy válaszol, hogy ez a bizonyíték nem elegendő a tényleges használat bizonyítására, és ezt a választ közli a felszólalóval, erre az a leglogikusabb válasz, hogy a felszólaló megpróbál kiegészítő bizonyítékot benyújtani. Ellenkező esetben fennállna az a veszély, hogy az észrevételekből álló párbeszéd pusztán egy szócsatává fajulna: „Az eredeti bizonyítékom elegendő volt!”, „Nem, nem volt az!”, „Dehogyem!”.

66. Úgy tűnik, hogy a 22. szabály (2) bekezdésének szélesebb értelmezése esetén nincs logikus indoka annak, hogy ez a szabály miért nem vonatkozhat a felszólalási osztály által a rendeletnek megfelelően megjelölt további határidőkre is. Ez azt jelentené, hogy az OHIM nem hívhatná fel a feleket a 207/2009 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése alapján, hogy az észrevételeikkel együtt bizonyítékokat nyújtsanak be; és a felszólalási eljárásban részt vevő felek nem nyújthatnának be további bizonyítékokat a 20. szabály (4) bekezdése szerinti felhívásra adott válaszuk részeként. Szóbeli szakasz esetén ehhez hasonlóan a felszólalási osztály nem tarthatna meghallgatást, és nem hívhatna fel további bizonyítékok benyújtására. A felszólalási osztály így nem rendelkezne a végrehajtási rendelet 57. szabályában foglalt valamennyi jogosultsággal.⁴³

67. Úgyszintén nem volna állna összhangban az e Bíróság által az OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítéletben⁴⁴ kimondott pergazdaságosság elvével és a párhuzamosság fogalmával, ha a fellebbezési tanács számára lehetővé tennék a határidő lejártá után benyújtott bizonyos típusú bizonyítékok figyelembevételét, míg a felszólalási osztálynak erre nem volt lehetősége. Ez azt jelentené, hogy ha a felszólalási osztály elutasítaná a bejelentőnek a bizonyíték elégtelenségére vonatkozó állítására adott válaszként a felszólaló által előterjesztett bizonyítékokat, akkor az utóbbi a felszólalásnak a tényleges használatra vonatkozó elégséges bizonyíték be nem nyújtása miatti elutasítása ellen volna kénytelen fellebbezni. A fellebbezés alapján a fellebbezési tanács mérlegelési jogkörrel rendelkezne annak eldöntésére, hogy ezt a bizonyítékot figyelembe vegye-e, vagy sem. (A felszólalási osztály határozataival szembeni fellebbezésekben a fellebbezési tanács ilyen mérlegelési jogkörrel rendelkezik a további vagy

42 — Abban sem értek egyet a New Yorker Jeansszel, hogy a 22. szabály (2) bekezdése általános kivételt írna elő a 207/2009 rendelet 74. cikkének második mondata alól. Ebben a tekintetben rövid lehetek: e rendelkezés az együttes közösségi védjegyek törlési okaira vonatkozik, és nincs benne második mondat. Ez a rendelkezés tehát irreleváns a jelen fellebbezés szempontjából. Ha pedig a New Yorker Jeans a 207/2009 rendelet 75. cikkének második mondatára kívánt hivatkozni, akkor nem terjesztett elő elegendő érvet az álláspontja alátámasztására.

43 — A végrehajtási rendelet 57. cikke határozza meg az OHIM általi bizonyításfelvétel szabályait a szóbeli eljárás során.

44 — Lásd a fenti 48. és 49. pontot.

kiegészítő tények és bizonyítékok tekintetében.⁴⁵ A végrehajtási rendelet 22. szabályának (2) bekezdését nyilvánvalóan nem lehet úgy értelmezni, hogy az kizárja ezt a mérlegelési jogkört.) A felszólalónak, amennyiben nem fellebbezett, várnia kellene addig, amíg a védjegyet lajstromozzák, majd törlési eljárást kellene indítania. Az ilyen értelmezésnek szerintem nemigen van értelme.

68. A végrehajtási rendelet 22. szabálya (2) bekezdésének általam javasolt értelmezése nem akadályozza meg, hogy az OHIM a tényleges használat igazolásának hiánya miatt elutasítsa a felszólalást, ha a felszólaló fél olyan bizonyítékot nyújt be, amely nyilvánvalóan hiányos vagy irreleváns, illetve amely irreleváns tényekre vonatkozik. Ilyen körülmények között a felszólalási osztály a mérlegelési jogköre keretében hozhat olyan döntést, hogy további bizonyítékot nem vesz figyelembe. Másrészt, ha (például) a bejelentő azt állítja, hogy a bizonyíték nyilvánvalóan hiányos vagy egyértelműen irreleváns, amikor ez egyértelműen nincs így, akkor lehetséges, hogy nincs szükség arra, hogy az OHIM a 20. szabály (4) bekezdése alapján válaszára hívja fel a felszólalót. Ily módon a bejelentő észrevételeinek pusztá benyújtása is eljárási kérdés. Önmagában ez a tény nem áll kapcsolatban a felszólalás értékelésével, a használat igazolásának előzetes kérdését is beleértve.

69. Ha a jelen esethez hasonlóan a bejelentő azt állítja, hogy a bizonyíték elégtelen (anélkül, hogy kifejezetten azt állítaná, hogy az irreleváns), akkor az OHIM-nak alapos oka van arra, hogy a 207/2009 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése és a végrehajtási rendelet 20. szabályának (4) bekezdése értelmében válaszára hívja fel a felszólalót. Valójában, ha a felszólalási osztálynak indokolnia kell a határozatát, amint azt a 207/2009 rendelet 75. cikke előírja, akkor meg kell vizsgálnia a bejelentőnek a benyújtott bizonyíték állítólagos elégtelenségére vonatkozó érvét, és értékelnie kell ezt a bizonyítékot. Az esetek többségében ez szükségessé teszi, hogy az OHIM e határozatának meghozatala előtt meghallgassa a felszólaló felet.

70. Ebben a szakaszban az OHIM-nak mérlegelési jogköre van annak eldöntésére, hogy figyelembe veszi-e, vagy sem, például azokat a bizonyítékokat, amelyek az eredetileg benyújtott bizonyíték elégtelenségére vonatkozó állítást vitató érveket támasztják alá, vagy amelyek a meglévő bizonyítékot egészítik ki, illetve a felszólaló eredeti észrevételeiben szereplő tényeket támasztják alá.

71. Ebben az összefüggésben arra a következtetésre jutottam, hogy a Törvényszék helyesen fogadta el, hogy a felszólalási osztály a tényleges használatnak az általa megjelölt határidő lejárta után benyújtott kiegészítő bizonyítékait is figyelembe veheti.

A felszólalási eljárásban az OHIM által megjelölt határidő lejárta után benyújtott bizonyítékok második csoportjának OHIM általi figyelembevételére vonatkozó mérlegelési jogkör gyakorlása

72. Az arra vonatkozó mérlegelési jogkör, hogy az OHIM által megjelölt eredeti határidő lejárta után benyújtott bizonyítékok második csoportját figyelembe kell-e venni, vagy sem, ugyan széles, azonban nem gyakorolható korlátlanul, és a bírósági felülvizsgálat alól sem mentes. Mi a helyzet azzal a bizonyítékkal kapcsolatban, amelyet abban az értelemben „elkésztett” nyújtottak be, hogy korábban is benyújthatták volna, de azt nem tették?

73. A Bíróság az OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítéletben kifejtette, hogy ez a mérlegelési jogkör a következőképpen határozható meg: „az ilyen tények és bizonyítékok OHIM részéről történő figyelembevétele különösen akkor igazolható, ha egyrészt a késedelmesen előterjesztett elemek első ránézésre tényleges jelentőséggel bírhatnak a Hivatal előtt benyújtott felszólalás kimenetele

45 — Lásd a végrehajtási rendelet 50. szabálya (1) bekezdésének harmadik albekezdését. Lásd még a C-120/12. P., C-121/12. P. és C-122/12. P. sz. egyesített ügyekre vonatkozó, szintén a mai napon ismertetett indítvány 62–66. pontját.

szempontjából, másrészt az eljárás azon szakasza, amelyben ez a késedelmes előterjesztés végbemegy, továbbá annak körülményei nem akadályozzák e tények figyelembevételét”.⁴⁶ Bármilyen módon gyakorolják is ezt a mérlegelési jogkört, az OHIM köteles megindokolni azt a döntését, hogy figyelembe veszi-e ezeket a tényeket és bizonyítékokat, vagy sem.⁴⁷

74. A New Yorker Jeans tehát tévesen állítja, hogy a végrehajtási rendelet 22. szabályának (2) bekezdése azt jelenti, hogy az eredetileg benyújtott bizonyíték elégtelenségére vonatkozó észrevételeknek a védjegybejelentő általi pusztá benyújtása mindig igazolja az eredetileg megjelölt határidő után benyújtott bizonyítékoknak a felszólalási osztály általi figyelembevételét.

75. Ha a felszólalási osztály úgy dönt, hogy gyakorolja a mérlegelési jogkörét, és figyelembe veszi az eredetileg megjelölt határidő lejáta után benyújtott tényeket és bizonyítékokat, akkor a határozatában ki kell fejtenie, hogy i. a tények és a bizonyítékok első ránézésre relevánsak-e az OHIM felszólalásra vonatkozó határozata szempontjából, ii. az eljárásnak mely szakaszában nyújtották be a bizonyítékokat, iii. milyen körülményeik között nyújtották be azokat,⁴⁸ és iv. (álláspontom szerint), hogy az i., ii. és iii. pontok fényében az OHIM miért ítélte megfelelőnek a bizonyítékok figyelembevételét.

76. A jelen esetben, úgy vélem, a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy az OHIM nem élt vissza a mérlegelési jogkörével.

77. Az én olvasatomban a megtámadott ítélet 30–36. pontjában a Törvényszék az elemzésében nem tett különbséget a mérlegelési jogkör fennállása és annak gyakorlása között. A 34. pontban összefoglalta a mérlegelési jogkör gyakorlására vonatkozó – a Bíróság által az OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítéletben megállapított – iránymutatást. Mindazonáltal az a tény, hogy a Törvényszék az érvelését így építette fel, az érvelést nem teszi tévéssé.

78. A felszólalási eljárásnak az a célja, hogy az új közösségi védjegyek lajstromozása előtt megelőzze a védjegykonfliktusokat. Azon előzetes kérdés eldöntése során, hogy a felszólaló használta-e azt a védjegyet, amelyre hivatkozik, az OHIM-nak (és különösen a felszólalási osztálynak) rendelkeznie kell valamennyi beszerezhető ténnyel és bizonyítékkal annak érdekében, hogy képes legyen dönteni arról, hogy a korábbi védjegy tényleges használat tárgya volt-e. Számomra úgy tűnik, hogy a már benyújtott bizonyíték elégtelenségének orvoslása érdekében benyújtott kiegészítő bizonyíték valószínűleg rendkívüli relevanciával bír az eljárás kimenetelére, és lehetővé teszi, hogy az OHIM elvégezze a felszólalás teljes körű felülvizsgálatát. A relevanciát illetően a Törvényszék elfogadta, hogy a felszólalási osztály figyelembe veheti a „kiegészítő bizonyítékot, amely csak kiegészíti a megjelölt határidőben benyújtott többi bizonyítékot, [...] mivel az eredeti bizonyíték nem irreleváns, hanem azt a másik fél az elégtelensége miatt kifogásolta”.⁴⁹ A jelen esetben a bizonyítékok második csoportja „nem a használat eredeti és egyetlen bizonyítéka, hanem inkább a határidőben benyújtott releváns bizonyítékot kiegészítő bizonyíték volt.”⁵⁰

79. Továbbá az a tény, hogy a felszólalási osztály a felszólalási eljárás ilyen korai szakaszában figyelembe veheti az ilyen bizonyítékot, és az a tény, hogy a bizonyítékot a védjegybejelentő észrevételeire válaszként nyújtják be, lehetővé teszi az OHIM számára a bizonyíték alapulvételét. Ebben a tekintetben Törvényszék – a Bíróság által az OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítéletének 44. pontjában kifejtettek szerint megkívánt módon – úgyszintén figyelemmel volt az OHIM előtti felszólalási eljárás általános hatékonyságára is. Ennélfogva a Törvényszék azt a nem vitatott tényt vette

46 — A fenti 3. lábjegyzetben hivatkozott OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítélet 44. pontja.

47 — A fenti 3. lábjegyzetben hivatkozott OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítélet 43. pontja.

48 — Lásd a fenti 3. lábjegyzetben hivatkozott OHIM kontra Kaul ügyben hozott ítélet 44. pontját.

49 — A megtámadott ítélet 31. pontja.

50 — A megtámadott ítélet 33. pontja.

alapul, hogy a bejelentőnek a benyújtott bizonyítékok elégtelenségére vonatkozó észrevételeit követően az OHIM a 2006. november 14-i levelében lehetőséget adott a felszólalónak az észrevételei benyújtására. A felszólaló is nyújtott be bizonyítékokat az észrevételeivel együtt. Mind az észrevételeket, mind a bizonyítékokat a megjelölt új határidőn belül nyújtották be.

80. Amint arra a New Yorker Jeans és az OHIM rámutat, a felszólaló ezt a második észrevételezési szakaszt nem használhatja olyan bizonyíték benyújtására, amelyet nem nyújtott be akkor, amikor a tényleges használat bizonyítására eredetileg felhívták. Ha több időre lett volna szüksége ezen bizonyíték megszerzésére, összegyűjtésére, vagy egyéb előkészítésére, a felszólaló kérhette volna az OHIM által megjelölt eredeti határidő meghosszabbítását, e határidő lejártá előtt.⁵¹ Ha ezt időben nem tette meg, ezt követően a felszólaló a megjelölt határidő elmulasztását nem orvosolhatja a bizonyíték későbbi benyújtásával. Mindazonáltal a Törvényszék megvizsgálta ezt a kérdést, amikor a megtámadott ítélet 31. pontjában kifejezetten tényként állapította meg, hogy „mivel a beavatkozó nem élt vissza a megjelölt határidőkkel azáltal, hogy tudatosan halogató technikákat alkalmazott, illetve nyilvánvaló hanyagságot tanúsított”. A 33. pontban megállapította továbbá „e bizonyítékok figyelembevételének ténye lehetővé tette a felszólalási osztály, majd a fellebbezési tanács számára, hogy a korábbi védjegy tényleges használatára vonatkozó összes releváns tény és bizonyíték alapján hozzon határozatot”; ami megfelel a tényleges használat értékelésére vonatkozó Bíróság általi leírásnak.⁵²

81. E megfontolások alapján tehát úgy vélem, hogy a Törvényszék nem követett el hibát azzal, hogy helyben hagyta a fellebbezési tanács azon határozatát, amely szerint a felszólalási osztály helyesen vette figyelembe a 2007. január 15-i levéllel benyújtott bizonyítékot (a bizonyítékok második csoportja).

Költségek

82. Az eljárási szabályzat 138. cikkének 1. §-a szerint, amely ugyanezen szabályzat 184. cikke 1. §-a alapján a fellebbezésekre is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A jelen esetben az OHIM kérte a költségek megtérítését.

Végkövetkeztetések

83. Ezen okokra tekintettel úgy vélem, hogy a Törvényszék nem követett el tévedést, ennél fogva azt javaslom, hogy a Bíróság:

- a fellebbezést teljes egészében utasítsa el, és
- a New Yorker Jeanst kötelezze az OHIM részéről felmerült költségek viselésére.

51 — A végrehajtási rendelet 71. szabálya (1) bekezdésének második mondata szerint „[k]ülönösen indokolt esetben a Hivatal a megjelölt határidőt az érintett félnek a határidő lejártát megelőzően benyújtott kérelmére meghosszabbíthatja”.

52 — Lásd a C-40/01. sz. Ansul-ügyben hozott ítélet (EBHT 2003., I-2439. o.) 38. pontját.